

ROZPRAWNY (3) ai

o oraz a jasne.

sg m N rozprawny (2). ◊ I rozprawnym (1). ◊ [f G rozprawnéj.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII (z Cn; XVIII) w.

1. *Wymowny, sprawnie posługujący się mową* (3): disertus, sapiens, eloquens, facundus, rozprawny, rostopny *BartBydg* 43; Dissertus, Wymowny. Rośpráwny. Mącz [388]a, 189b; [Volck 586].

2. [Mądry, podejmujący słuszną decyzję; in consiliis expeditus Cn [w czym]: [Chrobry był] w vczyńkách też mądry/ w íprawách rośpráwny/ w łádeniu ípráwiedliwy *PowKlasztŁys* A3v.]

3. [Jasny, zrozumiały:

Wyrażenie: »wymowa rozprawna«: ieśliże iełt w tych náukách ćwiczony/ których do wymowy mądréy á rośpráwnéy potrzebá *CerGór* 58.]

Cf **NIEROZPRAWNY**

KW